

Jarabáci natočili další CD, nazvané **Blues dvou čel**. Blues jako takové tam neuslyšíte, bluesovou náladu ale rozhodně. A zjistíte, jak dovede být různorodá. Dvě čela (cella) tam sice uslyšíte, ale budete mít pocit, jako kdyby jich bylo nejméně deset. Ale popořadě. Jarabáky vnímám už hodně dlouho, od prvních Port ve Stodůlkách, kde už tehdy zaujali odvahou a nekonvenčním nástrojovým obsazením i přístupem k muzice. Porota tehdy žel nebyla tak odvážná, a tak vesměs nepostupovali. I vydali se vlastní usilovnou cestou hraní, hraní a hraní. Sestava lidí kolem Jarabáků je navíc tak flexibilní, že se proměňují hned v nejméně pět dalších skupin – skoro to kolem nich funguje jako v bluegrassu. Jarabáci tedy dobu od prvních Port do dneška vyplnili neustálým hraním pod svým jménem, či jednotliví členové pod křídly formací jiných a tím rostli ve všech směrech. Jarabáci navíc nezapomínají na propagaci, a tak jsem byl a jsem stále o jejich konání pravidelně informován (i to je důležitá součást činnosti kapely – ne jen hrát a čekat, že si toho někdo všimne). Zpočátku jsem Jarabáky vnímal spíše trochu rozčilujícím a znevůzněným – marně jsem hledal v jejich skladbách strukturu a pravidelnost písňové formy, měl jsem pocit, že v textech i v projevu zbytečně exhibují, a že je to všechno buď hra, nebo provokace. Teď si říkám, zaplaťpámbu, že na moje názory nedali! Svým pojetím muziky tak trochu předběhli folkovou dobu, sami ale také za dobu svého hraní vyžráli a nyní tu máme jasný a ukotvený hudební názor, navíc snadno a jednoznačně identifikovatelný. Na první poslech bude možná vypadat hudební názor jako přelétavý až rozervaný, pulsující bez ladu a skladu či nápadu, ale už na druhý poslech vás to přejde a začnete obdivovat, jak každá nota sedí. V nástrojovém obsazení, v jakém hrají, je důležitá preciznost a každá nota má význam – ani tady si tedy nemohou dovolit jakékoliv polevení. Postupem času se dostavila podobná preciznost i v textech - už bych si nedovolil napsat, že jsou to jen slovní hříčky – jakkoliv stále tak vypadají, dostaly obsah a podobně jako v muzice, každé jejich slovo má své místo a přesně sedí. Celkový sound desky dostává atmosféru ani ne tak díky dvojici „čel“, ale spíše díky náladu dokreslující trubce a akordeonu. Místy je kapela inspirována atmosférou maloměstského folku (i když jen cituje Nohavicu: *Za krkem* nebo ve skladbě *Pavouk*), místy je inspirována dvacátými a třicátými léty (*Šlágr s narážkami na Adinu Mandlovou*, v pozadí však je Oldřich Nový – tady se blíží tématem skupině My3avi). Dovedou ale napsat i hit, aniž by se odchýlili od svého zvuku: *Polapte moji duši* nebo *Štěně*. Tyhle dvě skladby jsou hned na začátku alba a jsou také jedním z jeho vrcholů – neslevují ze své laťky, přesto jsou v textech přístupnější než v dílech, kterých si asi váží více. Ale ani při všem tom zrání, které tady popisují, Jarabáky neopouští humor přímočarý a ironický: *Spiderman* – nejen textem, ale i provedením, zejména zpěvem. Pokud bychom odhlédli od všech podmínek, stanovovaných při hodnocení předchozích písniček, pak absolutním vrcholem bude titulní písnička, zařazená těsně před závěr alba, jak se na vrchol desky sluší a patří. Jarabáci natočili reprezentativní desku alternativního folku a zaslouží si být odkazováni v encyklopediích a používání jako referenční vzorek. {desky 1076}